Somriures

PaLLaSSoS
SeNSe fRoNTeReS

Revista dels socis i les sòcies de Pallassos Sense Fronteres | Època V · Núm 20 | Octubre'21 - març'22

Editorial:
Riures d'emergència

En primera persona:
Mabsutins

Projectes:
Burkina Faso, Colòmbia, Líban, Polònia i estatals

Foto: ©Marta López | PSF

Riures d'emergència

Els darrers mesos han estat molt moguts i remoguts a Pallassos Sense Fronteres; la situació general al món ens ha donat molts sobresalts. Vam passar de l'optimisme que ens va donar la davallada dels efectes de la pandèmia a principis de la tardor, a l'aparició de la variant Òmicron i les seves conseqüències. Quan vam sortir de l'Òmicron i ens disposàvem a reorganitzar-nos, ens va caure al damunt la bestiesa de la invasió de l'estat rus a Ucraïna. Mai havíem treballat amb tantes variables alhora i, malgrat tot, ens en sortim i fem arribar el riure allà on cal. Val a dir que l'èxit de la nostra reacció pivota en dos factors; la força de les i els artistes implicats en el projecte i la infinita generositat dels i les donants.

Els artistes sempre troben un espai per viatjar allà on cal a canvi de res, o disculpeu, no ho he dit bé; a canvi de gaudir immensament dels somriures i riures de les nenes i nens que reben els seus espectacles carregats de bromes, joc, amor i felicitat. Els donants i col•laboradors, com més difícil és el repte, més costat ens fan. Com ja he dit, les claus de la nostra capacitat de reacció ràpida es fonamenten en aquests dos pilars i això, malgrat tots els impediments d'aquests darrers mesos, ens permet compartir somriures a Burkina Faso, a Colòmbia, a Líban, a Polònia i continuar fent accions a les escoles de màxima complexitat de l'estat espanyol.

Per endreçar el relat d'aquests darrers mesos, podem dir que vam començar reprenent les nostres accions a Burkina Faso, Líban i Colòmbia amb les ganes tremendes que la Covid-19 ens havia posat al cos després de tant de temps de limitacions en els nostres projectes internacionals. Tancament d'espais aeris, noves restriccions, artistes que havíem de confinar i no podien tornar a casa per positius, gires que no podíem acabar del tot per nous positius, una lluita constant per afinar els protocols i, a més a més, una gira suspesa al Líban per enfrontaments armats a Beirut. Àdhuc posàvem en marxa els dos grans projectes combinats de pallasses i TRTs amb la Unitat de Crisis (UTCCB) a Colòmbia i Líban i ens obríem camí fent dues gires magnífiques a les escoles de la Vall de la Bekaa i les de Quibdó.

Foto: Escola La Pau, Barcelona ©Marta López | PSF

«Mai havíem treballat amb tantes variables alhora i, malgrat tot, ens en sortim i fem arribar el riure allà on cal.»

Arribàvem totes exhaustes al mes de març i, de sobte, ens va caure al damunt l'horror de la invasió a Ucraïna. D'un dia per l'altre, desenes de milers de dones, nenes i nens fugien d'Ucraïna o es movien internament per fugir de la bestiesa dirigida per l'estat rus. Amb molta rapidesa vam reaccionar i posar ràpidament un equip d'exploració integrat per dues persones de luxe; la Magda i el Nacho. El 9 de març ja eren a Polònia i el 14 havien preparat el terreny per a que les i els artistes Boris, Antoine i Lucia comencessin a fer espectacles per a nenes i nens a la frontera d'Ucraïna. Calia actuar amb molta cura i accedir als espais on estava refugiada la gent amb molt de compte, sensibilitat i amor, perquè les mares i els infants estaven molt afectats per tot el trauma que estaven vivint, però els nostres artistes són uns àngels i de seguida es guanyaven al públic petit i gran, i les rialles apareixien com un senyal preciós d'esperança.

Car Requena
Gerent i Responsable d'Operacions de PSF

Polònia

Responem a l'emergència d'Ucraïna

Artistes: Nacho Camarero, Boris Ribas, Lucia Pennini i Antoine Durdilly.
Dates: Del 14 al 25 de març de 2022 (1a gira).
Actuacions: 16. Públic: 1.605

Arrenquen les primeres gires d'espectacles a Polònia per fer somriure la infància refugiada ucraïnesa.

El 24 de febrer va esclatar una altra guerra inútil i evitable que ja ha provocat el desplaçament forçós de gairebé 4 milions de persones, segons xifres d'ACNUR. La majoria són infants i dones que fugen de les bombes a Ucraïna i busquen refugi segur als països veïns i altres estats de la Unió Europea. A Polònia s'hi han desplaçat la majoria de refugiats (2,5 milions) i des de Pallassos Sense Fronteres hem posat en marxa tota la nostra maquinària operativa per organitzar diverses gires d'espectacles.

A la primera gira s'hi han desplaçat quatre artistes (el Nacho Camarero, el Boris Ribas, la Lucia Pennini i l'Antoine Durdilly) i també la Magdalena Staniewicz, la tècnica de projectes de PSF, que és qui ha organitzat tota la logística a contrarellotge establint els contactes amb les organitzacions locals. Els artistes han voltat per diversos punts de la capital polonesa i els afores de Varòsvia, i també per municipis propers a la frontera amb Ucraïna (Medyka, Lublin i Przemyśl). Les rialles dels nens i nenes s'han sentit a estacions de tren, punts de recepció, centres culturals, poliesportius i escoles que ja han acollit infants refugiats. En total, hem realitzat 16 espectacles per a 1.605 persones.

Volem agrair la confiança de tots els donants periòdics o puntuals de Pallassos Sense Fronteres que ens han permès tenir independència financera per poder respondre ràpidament a aquesta emergència. Actualment s'hi han sumat dos nous patrocinadors que ens ajudaran a seguir desenvolupant, almenys, vuit gires més durant el 2022. Gràcies de tot cor pel vostre suport!

Aquest projecte compta amb el suport dels donants de PSF, el Circ Cric i el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament.

Expedició a Polònia. ©Między Wisłą a Kampinosem | PSF

Burkina Faso

Un Nadal ben alegre

Artistes: Angi Amaya, Lolo Fernández, Davo Gallego i Lucie Bettencourt.
Dates: Del 19 al 30 de desembre de 2021.
Actuacions: 15. Públic: 2.145

Compartim rialles als racons més necessitats de la ciutat de Bobo Dioulasso.

El Lolo i l'Angi han passat les festes de Nadal a Burkina Faso compartint somriures i esperança a les zones més vulnerables de Bobo Dioulasso, la segona ciutat més poblada de Burkina Faso, després de la capital, Ouagadougou. Allà s'han reunit amb el Davo i la Lucie, els nostres artistes establerts a la regió, i gràcies als quals han tingut el suport logístic al terreny per organitzar una gira d'espectacles a diverses escoles non-loti (sense recursos) i orfenats molt necessitats de somriures!

Foto: Expedició a Burkina Faso ©PSF

Foto: Expedició a Colòmbia ©PSF

Aquests quatre "*Tubabu*" -així és com anomenen als blancs- han realitzat un total de 15 espectacles per a més de 2.100 nens i nenes. Al blog, els artistes explicaven les reaccions d'aquest públic especial: *"Que divertit ha estat veure aquestes caretes plenes d'emoció, aquests ulls com plats! Uns et miren estranyats, altres amb la boca oberta, altres riuen molt fort, altres només somriuen entre el temor i la sorpresa."* Fins aviat, Burkina!

Aquest projecte compta amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona.

Colòmbia

Sembrar alegria en territori hostil

Artistes: Beatriz Garrido, Isaac Rodríguez, Pau Segalés i Antonio Delgado.
Dates: Del 21 de gener al 9 de febrer de 2022.
Actuacions: 19. Públic: 7.000

Oferim suport emocional a la infància desplaçada a Quibdó.

Un equip de Pallassos Sense Fronteres ha tornat a creuar l'Atlàntic per visitar una de les regions més castigades pel conflicte armat colombià i la desigualtat social. Els nens i nenes de la ciutat de Quibdó, al departament del Chocó, han rebut els somriures del Pau Segalés, el Peter Punk (Isaac Rodríguez), la Lola Mento (Beatriz Garrido) i l'Antuan de la crème (Antonio Delgado), els quals han portat un espectacle ple de màgia, malabars (alguns de foc!), música i tonteria pallassera.

L'objectiu d'aquest projecte conjunt amb la Unitat de Crisis de Barcelona (UTCCB) de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) és reduir els efectes de l'estrès posttraumàtic que pateix la majoria de nens i nenes que han viscut de prop la violència del conflicte armat i del narcotràfic. Hem actuat en escoles i places, principalment per a infància desplaçada d'origen indígena, afrodescendent o mestissa de les regions Antioqueña, Eje cafetero i Urabá.

Els artistes ens explicaven al blog que davant la dura realitat que es viu en aquest territori, de vegades han de fer el cor fort: "*Tots els matins, després de la sortida del sol, visitem barris cada vegada més pobres. Ens trobem uns infants alegres en un entorn massa hostil. De tornada a casa tornen les llàgrimes, aquelles que no hem pogut mostrar allà, ara les mostrem només entre nosaltres*". D'aquí poc hi tornarem. Espereu-nos!

Aquest projecte compta amb el suport de la Fundació Nous Cims.

Líban

Somriures contra el dolor de la guerra

Artistes: Sabine Choucair, Ghalya Saab, Albert Grau, Moisès Queralt, Anna Montserrat, Miner Montell i Anna Alavedra.
Dates: del 30 de novembre al 10 de desembre de 2021 (1a gira), del 15 de gener al 4 de febrer de 2022 (2a gira).
Actuacions: 35. Públic: 4.500

Retornem l'alegria als refugiats establerts a Saida i la Vall de la Bekaa.

Una vegada més tornem a posar els nassos on ens demanen! Dos equips

Foto: Escola Eduard Marquina (Barcelona) ©Marta López | PSF

han estat compartint somriures al Líban, un dels països que acull més refugiats de conflictes veïns, com la Guerra de Síria o el conflicte d'Israel i Palestina. A més, és un país que arrossega una crisi econòmica greu, un clima de tensió permanent al carrer, el malson de l'explosió al port de Beirut (agost 2020) i, darrerament, els estralls psicològics i econòmics de la pandèmia.

Un dels equips que s'hi ha desplaçat estava format per un grup mixt de dos pallassos catalans (el Moi i el Denguito) i dues pallasses libaneses de la cia. local *Clown Me In* (la Sabine i la Ghalya). Tots quatre han estat fent una gira d'espectacles a Saida, al sud del país, compartint somriures amb la infància refugiada i també infància local en situació de vulnerabilitat. En total, hi han dut a terme 15 espectacles per a més de 2.000 nens i nenes que "*ens han regalat riures, amor i gratitud a cada actuació*", tal i com ens ho expliquen els artistes al blog d'expedicions.

El segon equip estava format per l'Anna Montserrat, l'Anna Alavedra i el Miner Montell, que s'han desplaçat a les escoles de la Vall de la Bekaa, a l'est del país, molt a prop de la frontera amb Síria. Aquí han dut a terme espectacles per a la infància refugiada siriana principalment, amb l'objectiu de reduir els efectes de l'estrès posttraumàtic que pateix la majoria de nens i nenes a causa de la guerra. Aquest és un projecte conjunt que fem amb la Unitat de Crisis de Barcelona (UTCCB), un grup de psicòlegs de la Universitat Autònoma de Barcelona perquè, com vam evidenciar en un estudi científic l'any 2017, totes dues teràpies combinades són més efectives a l'hora de millorar la salut emocional dels nens i nenes que han patit els traumes de la guerra. Com a fet anecdòtic, els nostres pallassos han tingut una sorpresa que ha capgirat durant uns dies els seus plans: una gran tempesta anomenada "Jasmine" ha cobert de neu bona part del país i els ha deixat incomunicats durant tres dies!

Aquests projectes han estat possibles gràcies al suport del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament i l'Ajuntament de Barcelona.

A casa nostra...

Somriures en temps de pandèmia

Artistes: Xavi Arcos, Marcela Caraballo, Pep Callau, Lluis Rodríguez, Raul Cáceres, Moisès Jordana, Jaume Jové, Rosa Peláez, Antonio Firmino i Igor Buzato.
Dates: De novembre de 2021 a febrer de 2022.
Actuacions: 6. Públic: 500

Atenem la salut mental dels nens i nenes més vulnerables durant la pandèmia.

La pandèmia del coronavirus no només ha generat una afectació sanitària, sinó que ha anat acompanyada d'un impacte socioeconòmic i emocional molt important. Els infants i adolescents són un dels col·lectius més vulnerables afectat pel context de la Covid-19. La pèrdua de rutines i l'estrès psicosocial estan entre els principals factors. Des dels centres educatius afirmen que s'han observat també situacions de tensió familiar derivades del context, l'abús de les pantalles i el trencament d'expectatives.

Amb l'objectiu de pal·liar aquest malestar, que ha tingut més incidència en els entorns vulnerables, Pallassos Sense Fronteres i la Unitat de Crisis de Barcelona (UTCCB) de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) hem tornat a unir forces per actuar a les escoles de màxima complexitat. Per una banda, l'equip de psicologia de la UTCCB ha dut a terme sessions psico-educatives dirigides als mestres i les famílies. Per altra, equips d'artistes han realitzat espectacles per a l'alumnat. Aquestes accions s'han dut a terme a tres escoles de Barcelona: l'Escola Concepción Arenal i Escola Eduard Marquina, al barri del Besòs-Maresme; i l'escola La Pau, al barri de La Verneda.

La resposta que hem rebut per part dels centres ha estat molt positiva. La demanda creixent que tenim d'aquest tipus d'activitats evidencien la necessitat imperiosa d'atendre la salut emocional als barris més afectats per la crisi econòmica i psicològica de la pandèmia. Nosaltres volem seguir contagiant aquest "somriurevirus" i, per això, ja estem buscant més finançament per continuar el projecte i així ampliar el número de beneficiaris.

Aquest projecte compta amb el suport de la Fundació Autònoma Solidària.

Foto: Expedició a Líban ©Amar Sokhèn | PSF

Foto: ©Marta López | PSF

Albert Grau ("Denguito"), Christian Olivé ("Birutilla"), Moisès Queralt ("Peixoixo") i Oriol Liñan ("Fúfur") són els quatre pallassos de *Mabsutins*, una companyia que va néixer l'any 2012 en una expedició de Pallassos Sense Fronteres al Líban. Aquest any celebren que porten una dècada arrencant somriures aquí a prop i arreu del món. En aquest número, conversem amb ells per a que ens expliquin com ha estat la seva experiència amb Pallassos Sense Fronteres durant aquest temps.

Mabsutins

La companyia es va fundar en una expedició de PSF. Com va succeir?
Molts de nosaltres ja havíem treballat junts per aquí i també havíem col·laborat en algun projecte internacional amb PSF. Ens coneixíem una mica, però l'any 2012 la nostra relació es va acabar de consolidar després de l'expedició al Líban. Allà vam portar un espectacle que va funcionar molt bé alhora que es va anar creant una energia entre els quatre que no podia quedar-se allà. Quan vam tornar, vam pensar que allò que havia funcionat tan bé també ho podríem fer aquí. I així va ser com ens vam constituir com a companyia.

Per què vau triar el nom de "Mabsutins"?
"Mabsut" vol dir "content" en àrab. Sempre ens aprenem unes paraules de presentació en l'idioma local quan viatgem amb Pallassos Sense Fronteres. En aquella expedició dèiem aquesta frase abans de l'espectacle "Ahla w sahlan bikom! nehna mabsutin fikon!" ("Estem molt contents de tenir-vos aquí"). Primer vam batejar-nos com a "mabsutins fikon" però no quedava tan comercial com "Mabsutins", que tampoc ho és massa, però tenia més ganxo. A l'espectacle li vam posar "Nas arrelat".

Quin tipus d'espectacle és? S'entén aquí i a tot el món?
És un espectacle per a tots els públics, molt energètic, dinàmic i universal. Sense fronteres, podríem dir. Quan viatges amb PSF has de ser capaç de crear un espectacle amb els recursos que tens i saber adaptar-te molt bé al que pugui passar. Al nostre espectacle som 4 pallassos que juguem amb la música en directe, tenim números de circ, màgia i "tonteria" universal, en general. Sempre intentem trobar la manera per connectar amb el públic per a qui actuem, ja sigui a través de l'idioma local o una cançó coneguda. Hem fet riure a gent d'aquí i de molts altres llocs del món.

En quins països heu compartit somriures?
Els quatre junts hem estat a Perú (2007), Líban (2012), Jordània (2013) i Camerún (2014). A banda, alguns de nosaltres hem fet més expedicions amb PSF agrupant-nos amb altres artistes quan algú de nosaltres no tenia la disponibilitat. Aquí a casa nostra també hem participat a molt projectes per a nens i nenes en situació de vulnerabilitat. El més recent ha estat durant la pandèmia, contagiant el "Somriurevirus" a les escoles de màxima complexitat.

De quina manera heu vist que el riure transforma la vida de les persones que pateixen?
Oriol: Abans d'actuar ens topem amb unes cares i unes expressions que canvien per complet quan s'acaba l'espectacle. Durant el show riuen, s'aixequen, ballen... Aquesta desinhibició ens fa adonar-nos que alguna cosa els ha canviat, almenys mentre ha durat l'espectacle. Però no només, ja que quan s'acaba el show, sempre se'ns acosten, ens imiten, volen jugar i parlar amb nosaltres. Nosaltres també facilitem aquest moment del post-espectacle. Ens agrada poder allargar-los una mica més aquesta estona de felicitat que els ajuda a oblidar-se de la seva realitat.
Moi: L'energia canvia radicalment. Quan vaig estar al camp d'Idomeni (Grècia) hi havia molta tensió entre les persones que eren de diferents països o cultures. De cop, s'ajuntaven totes per anar a veure l'actuació i reien totes juntes. Això podia servir per a que s'adonessin que l'altre estava en la mateixa situació que ell i no tenia cap sentit barallar-se. En aquell camp hi actuàvem vàries vegades. Un home que ens havia vist el dia anterior se'ns va acostar i ens va dir que aquella nit havia somiat amb nosaltres. Per fi, en el seu somni no hi havia només bombes que queien, també apareixien quatre pallassos bojos.
Albert: Jo també recordo que a Grècia vam topar amb un refugiat sirià que ja ens havia vist a un camp de refugiats a Jordània i se'n recordava de nosaltres. Vam flipar. De tota manera, no calen anècdotes així per a saber que el riure funciona. Ho hem vist en cada bolo que hem fet i ho sabem. A mi, un altre fet que em sorprèn de la nostra feina és que quan viatgem amb PSF ens tracten molt bé a tot arreu. No em refereixo només al públic, que sempre és agraït, sinó també a les autoritats. En aquests contextos el pallasso es converteix en una persona molt respectada.
Christian: Es tracta d'oferir-los una bombolla d'esperança i positivitat des d'allò immaterial, que és el riure. Perquè tota l'ajuda que reben a nivell material està molt bé i és necessària, però també cal que algú els porti ajuda emocional per enfortir-se mentalment.
Oriol: Jo recordo molt les converses d'abans i després de les actuacions. A Camerún, un noi ens explicava que després d'haver vist com mataven els seus pares, havia marxat del seu poble fugint per la selva. Clar, un fet traumàtic com aquest, necessites treure'l de dins tard o d'hora. A part de riure i passar-ho bé, te n'adones que també necessiten aquest suport psicològic que no tenen cobert. No ens coneixen de res, però els hem fet riure durant una estona i els hem transmès la confiança per a que t'ho expliquin.

Quin és el lloc que més us ha impactat?
Albert: Abans de respondre la pregunta, jo vull dir que la convivència en una expedició de PSF és molt important. Les situacions que pots viure no són fàcils moltes vegades. A Camerún, per exemple, vam estar a llocs molt durs. Recordo que vam anar a un camp on hi treballava Metges Sense Fronteres amb població malnodrida, feia molta calor, travessàvem carreteres molt dures i portàvem un ritme de 3 espectacles al dia. Hem tingut la sort de portar-ho bastant bé a nivell emocional perquè entre nosaltres ens hem sabut donar suport.

> **«Es tracta d'oferir-los una bombolla d'esperança i positivitat des d'allò immaterial, que és el riure.»**

Oriol: Allà també vam estar a un hospital molt precari. El contrast amb la imatge que teníem dels hospitals d'aquí ens generava un xoc molt fort. Alguns pacients estaven tirats al terra del passadís amb mantes. Molts patien desnutrició severa. Veus malalties que potser aquí se solucionarien ràpid i allà s'eternitzen.
Moi: El camp de refugiats de Zaatari, a Jordània, també ens va impactar moltíssim pel fet d'estar tan a prop d'una guerra (Síria). Era immens, hi havia 200.000 persones i ja estaven utilitzant terreny del costat per muntar un altre camp amb 200.000 més. Aleshores s'havia convertit en el segon camp del món que més refugiats acollia.
Christian: La veritat és que els camps improvisats amb tanta gent impacten moltíssim.
Moi: Totalment. A Idomeni veies un èxode de 5.000-6.000 persones que arribaven cada dia. Aquests dies, veient el que està passant a la frontera de Polònia amb Ucraïna, hi estic pensant molt. En un principi, tan sols havia de ser un pas fronterer, però es va acabar convertint en camp quan van tancar les fronteres.

Com és la tornada a casa?
Moi: Jo sempre pateixo tres fases. La primera és el "subidón". Tornes ple perquè has rebut molt més del que has donat. La segona fase és la més feixuga, quan comences a percebre el contrast. Vens de veure unes històries molt dures i aquí et trobes amb unes altres prioritats i unes altres converses. Per últim, la tercera fase, seria la resignació. Acceptes que no pots canviar el món tu sol i et quedes amb les ganes de tornar a marxar aviat.
Oriol: Sí, són dos mons a part. Per una banda, et sents molt satisfet per la feina feta, però també t'adones de com funciona el món. Aquí a Europa estem en una mena de bombolla, ens sentim molt protegits. Li donem importància a coses que no en tenen. Allà hi ha una altra realitat, la gent toca més de peus a terra. Durant l'expedició el que ajuda molt són els moments que tenim de descans. O quan marxes a dormir. Per mi és un moment clau per poder processar totes les imatges i experiències que has viscut durant el dia.
Christian: També passa, a vegades, que arribes a casa teva i l'endemà ja tens un bolo aquí i no et dona temps d'assimilar massa. Tot passa molt ràpid. Quan hi vas, ho vius com una aventura al principi perquè tot és molt intens. És al cap d'un temps que te n'adones del que has fet i se't omple una mena d'orgull.
Albert: La veritat que tornar és una bufetada. T'enfades, però malauradament ens acostumem ràpid a les comoditats d'aquí. Però sempre volem tornar. Perquè l'agraïment que rebem és immens. També creixem a nivell humà i com a pallassos. Nosaltres ho vivim com un regal. És un gran privilegi que tenim i, per això, li estem tan agraïts a PSF. Sempre diem que sense Pallassos Sense Fronteres nosaltres no existiríem.

Què fareu per celebrar el 10è aniversari?
Estem preparant una exposició de fotografies que inaugurarem a Tiana el 13 de maig. La majoria són imatges de les expedicions que hem fet. Parlar de Mabsutins és parlar de Pallassos Sense Fronteres. La nostra història d'aquests deu anys està molt vinculada amb l'organització i per aquest fet també organitzarem alguna venda de marxandatge o alguna altra iniciativa que pugui captar més fons o donatius que ens ajudin a fer més expedicions. Qui vulgui venir a fer un brindis, està convidat!

Declaracions obtingudes per Marta López
Comunicació i Premsa PSF

COL·LABORA

★ Organitza una iniciativa solidària ★

Una cursa solidària, un mercat de segona mà, una obra de teatre, un cine-fòrum, un sopar... Destina els beneficis als projectes de Pallassos Sense Fronteres! Depèn del volum del donatiu, podrem venir després a realitzar una xerrada o un espectacle com a mostra d'agraïment! Explica'ns quina idea et ronda pel cap a **psf@clowns.org**.

★ Marxandatge oficial ★

Entra a la nostra **botiga virtual** o escriu-nos a **psf@clowns.org** per adquirir els nostres productes solidaris. Tenim nassos, clauers, enganxines, bolígrafs, samarretes i dessuadores! Compra petites quantitats per a regalar o fes-nos una gran comanda per si vols organitzar un punt de venda o un esdeveniment.

★ Casaments, batejos i comunions ★

Compartiu aquest dia tant especial amb Pallassos Sense Fronteres a través d'un donatiu solidari o regalant nassos i una targeta explicativa als vostres convidats com a record d'aquesta data. Entreu a la nostra **web** o escriviu-nos un **correu** per saber més detalls.

★ Xerrades, espectacles o exposicions ★

T'agradaria que vinguéssim a la teva escola, poble, barri...? Un pallasso o pallassa vindria a explicar-te tot el que fem arreu del món en favor de la infància refugiada o desplaçada. Si ho prefereixes, també podem venir a fer un espectacle o instal·lar-hi una exposició fotogràfica de la nostra història. Escriu-nos a **psf@clowns.org** i et donarem més informació!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Ajuda'ns a continuar desenvolupant la nostra missió, escriu-nos a psf@clowns.org

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament · lliure · Fundació Autònoma Solidària UAB CAMPUS · Cadena SER · Fundación Aisge · nous cims · Fons Català de Cooperació al Desenvolupament · Barcelona cultura · Ajuntament Sant Feliu de Codines · CRC CRIC · Ajuntament de Barcelona

FES UN DONATIU I AJUDA'NS A COMPARTIR SOMRIURES!

www.clowns.org

@psfcwb
/psfcwb
@psfcwb
payasossinfronteras
blog.clowns.org

BARCELONA (*seu*). Pl. Margarida Xirgu, 1 (ed. Teatre Lliure) - 08004
T. 933 248 420 | e-Mail: psf@clowns.org

MADRID (*delegació*). C/ Montera, 32 5º 9ª - 28013
T. 915 220 177 | e-Mail: psfm@clowns.org